

Presentatrice Inge Diepman

(44) bracht dit jaar, samen met haar partner Sylia de Graaf, het boek *Diep* uit: een roman over de dood van hun zoontje David.

Inge: “Je kunt wel stellen dat 2007 in het teken van *Diep* heeft gestaan. En in het teken van het leven van David. Hij werd geboren op 10 april 2001, veel te vroeg, en overleed vijf weken later. 2001 stond in het teken van zijn dood, van de angst, de hoop, de vrees en het verdriet. Als 2001 een zwart jaar is, is 2007 juist een wit jaar. Door over David te schrijven, hebben we hem aan de buitenwereld voorgesteld. De boekpresentatie was in feite een soort uitgestelde kraamvisite. We hebben het boek ook in precies negen maanden geschreven – dat kan geen toeval zijn.

Wat niet wil zeggen dat we het boek geschreven hebben om onze ervaringen te verwerken. We hoefden ook niet zo nodig een boek te schrijven en dat uit te geven. Het kwam op gang doordat we door de uitgever werden gevraagd om eens een boek te schrijven. We hadden meerdere ideeën, maar Davids verhaal was het eerste dat we wilden vertellen. Als we *Diep* hadden geschreven om het ‘van ons af te schrijven’, hadden we geen afstand kunnen nemen. Dan was het een heel ander boek geworden. We hebben nu ook heel erg gelet op stijl en vorm, we wilden een mooi verhaal vertellen. Alleen aan David is niet ‘gesleuteld’, verder zijn de hoofdpersonages Britt en Paula gebaseerd op onszelf, maar hun karakters lopen niet synchroon met die van ons. Ik realiseer me heus wel dat iedereen het als ons verhaal beschouwt en dat mag ook. Onbewust is het ook een soort monument voor David geworden. Een kind dat overlijdt, verdient het om beschreven te worden, omdat het te weinig kansen heeft gekregen iets van zichzelf te laten zien. Maar schrijven is toch een vorm van manipuleren. Niemand weet precies hoe open we zijn geweest, want niemand weet wat we hebben weggelaten, of verzonnen. De ruzies bijvoorbeeld zijn die van Britt en Paula en niet per definitie die van Inge en Sylia. Ook

al weten wij dat je elkaar in verdrietige situaties uit machteloosheid behoorlijk in de haren kunt zitten.”

Verwerken

“We hebben ontzettend veel ontroerende reacties gekregen op *Diep*. Een mevrouw van 61 jaar schreef ons dat ze 35 jaar geleden hetzelfde heeft meegemaakt en dat ze door het lezen van ons boek weer een deel van haar verdriet heeft kunnen verwerken. We waren er niet op uit, maar we zijn er nu heel blij mee dat het is gelukt om gevoelens rond verlies door de dood herkenbaar en treffend op te schrijven. En dat hoeft niet eens de dood van een kind te zijn. We kregen een mailtje van een vrouw die ons liet weten dat ze haar eigen verdriet om de dood van haar moeder in ons verdriet herkende. En één vrouw schreef dat ze zo van David was gaan houden, dat ze hem op haar verjaardagskalender wilde zetten. Dat deed ze alleen met mensen die ze echt de moeite waard vond. We moesten erg lachen om de reactie: ‘Ik zou bij Britt, Paula en Ingeborg (in het boek de vierjarige dochter van Britt en Paula) op kamers willen wonen’. Ik denk dat meespeelt dat we onze ervaringen en onze gevoelens heel realistisch, en ook met de nodige ironie en humor, hebben beschreven. Het leven gaat door, ook als je kindje is overleden. Het boek gaat ook over onze verbouwing en over dat onze dochter van de peuterspeelzaal ging, niet lang na Davids dood. Die alledaagse dingen, die mis je vaak in verhalen over dit onderwerp.

Inmiddels hebben we een derde kindje gekregen, Boaz, nu vier jaar. In het boek lees je nog wel over onze hernieuwde pogingen om zwanger te raken en over mijn miskraam, maar we hebben er bewust voor gekozen om Boaz erbuiten te laten. We wilden laten zien dat je er ook uit kunt komen zonder dat er een nieuw kindje komt. Als je kind overlijdt dan zwem je, je verdrinkt bijna en je zoekt wanhopig naar een stuk hout om je aan vast te grijpen. Dat kan een nieuw kindje zijn, maar dat hóeft niet. Hopelijk kan die gedachte een steun zijn voor andere mensen.”

Diep, Uitgeverij Archipel, €17,95.